

Arrest

nr. 77 909 van 23 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 16 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 januari 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker komt op 1 november 2011 het Rijk binnen en dient op 3 november 2011 een asielaanvraag in.

1.2. Uit een vergelijking van de vingerafdrukken via het Eurodac-systeem blijkt dat verzoeker reeds op 21 december 2009 asiel heeft aangevraagd in Nederland.

1.3. Op 16 december 2011 worden de Nederlandse autoriteiten op grond van de verordening (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 verzocht tot terugname van verzoeker.

1.4. Op 27 december 2011 stemmen de Nederlandse autoriteiten uitdrukkelijk in met het verzoek tot terugname van verzoeker.

1.5. Op 4 januari 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit vormt de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten Y. K. {...}
geboren te Damar , op (in) 26.07.1967
van nationaliteit te zijn : Soedan
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Nederland (1) toekomt, met toepassing van art 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

Betrokkene heeft op 03/11/2011 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde op 01/11/2011 in België te zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde de Soedanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 26/07/1967.

Uit de vingerafdrukkencontrole van 03/11/2011 in het centrale systeem Eurodac blijkt dat betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België, reeds het statuut van vluchteling had aangevraagd in Nederland op 21/12/2009.

Betrokkene verklaart tijdens zijn verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 22/11/2011 dat hij rond 20/12/2009 Soedan heeft verlaten en per vliegtuig rechtstreeks naar Nederland is gereisd. Betrokkene verklaart dat hij er op de luchthaven werd vastgehouden en dat hij er asiel vroeg. Betrokkene verklaart dat hij er gedurende 6 weken in een gesloten centrum verbleef nabij de luchthaven en vervolgens in verschillende opvangcentra. Zijn aanvraag zou zijn afgewezen en ook het beroep hiertegen afgewezen. Betrokkene verklaart dat hij op 01/11/2011 met de trein van Nederland naar België reisde.

Op basis van bovenstaande gegevens werd op 16/12/2011 een terugnameverzoek aan de Nederlandse autoriteiten verstuurd. De Nederlandse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 27/12/2011 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd op basis van art 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Gevraagd naar de redenen waarom betrokkene precies in België zijn verzoek wou indienen, zegt betrokkene dat hij hoorde dat de Verenigde Staten niet zo'n invloed hebben in België als in Nederland. Betrokkene vermeldt twee redenen te hebben, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar Nederland zouden rechtvaardigen. Enerzijds uit betrokkene bezwaar tegen een behandeling van de asielaanvraag in Nederland omwille van de omstandigheden van opvang. Hij verklaart dat hij er gedurende lange tijd in een opvangcentrum verbleef in de nabijheid van een luchthaven. Gezien zijn verklaarde hartproblemen zou dit niet goed geweest zijn voor zijn gezondheid. Hij verklaart dat hij evenmin de mogelijkheid kreeg om een speciaal dieet te volgen voor zijn hartprobleem. Indien een asielzoeker in Nederland problemen heeft met zijn gezondheid kan hij steeds terecht bij het Gezondheidscentrum Asielzoekers verbonden aan het opvangcentrum waar de asielzoeker verblijft (<http://www.gcasielzoekers.nl/nl/naar-de-dokter/wie-helpt-u.html>). Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten zoals die zijn vastgelegd in richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 en in casu art 15 van deze richtlijn niet zouden respecteren. Anderzijds wil betrokkene ook niet naar Nederland omdat hij van mening is dat de Verenigde Staten invloed hebben in Nederland en dit volgens hem zijn asielprocedure heeft beïnvloed. Dit is een loutere bewering van betrokkene die geenszins gestaafd wordt. Er dient te worden opgemerkt dat Nederland de Conventie van Genève van 1951 heeft ondertekend en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België.

De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Nederlandse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat betrokkene met betrekking tot de behandeling van zijn asielverzoek meer waarborgen in België dan in Nederland zou genieten. Nederland onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een

individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Het feit, dat de asielaanvraag van de betrokkene door de Nederlands instanties werd afgewezen of zijn tijdelijke verblijfsvergunning werd ingetrokken, impliceert niet dat zijn asielaanvraag niet zou zijn behandeld volgens de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Nederland kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat de betrokkene bij overdracht aan Nederland risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zouden zijn met artikel 3 van het EVRM. De Nederlandse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België, enkel een paar neven in het Verenigd Koninkrijk. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art 7, 8 of 15 van de Dublin II Verordening is niet aan de orde.

Betrokkene vermeldt gezondheidsproblemen, maar zou medicatie nemen. Er zijn geen medische attesten aanwezig in het administratief dossier, derhalve hebben de Belgische autoriteiten geen redenen om aan te nemen dat betrokkene niet zou kunnen reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 382 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Nederlandse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Nederlandse autoriteiten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) alsook van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM).

Verzoeker betoogt als volgt:

“Art. 9bis van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: {..}

Art. 3 EVRM stelt het volgende: {..}

Verzoeker heeft op 14 januari 2012 een verzoek tot regularisatie ingediend op basis van art. 9bis van de Vreemdelingenwet (zie Stuk 3).

Indien de bestreden beslissing uitwerking zou verkrijgen, betekent dit dat Verzoeker van het grondgebied kan worden verdreven en dat hem de mogelijkheid wordt ontnomen om machtiging te verkrijgen voor een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. Dit houdt een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in voor Verzoeker, en druist in tegen voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet, die de mogelijkheid voorziet tot regularisatie van vreemdelingen.

Bovendien houdt een onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing een onmenselijke behandeling in van Verzoeker. Door Verzoeker immers niet toe te laten alle rechtsmiddelen te kunnen uitputten, zou hij worden teruggestuurd naar een land (Soedan) waarbij Verzoeker reeds te kennen heeft gegeven dat hij ernstig risico loopt om vervolgd en vermoord te worden. Wanneer de Vreemdelingenwet voorziet in een regularisatiemogelijkheid, dient dit middel te worden uitgeput teneinde Verzoeker de kans te geven zich alsnog in België te vestigen en niet teruggedleid te worden met gevaar voor eigen leven.

Besluit: de bestreden beslissing is ongeldig en dient te worden geschorst en vernietigd.”

2.2. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde op 4 januari 2012 beslist heeft tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten omdat de Nederlandse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker, en dit op grond van artikel 16.1.e. van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Verzoeker

betwist geenszins het gegeven dat Nederland de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van zijn asielaanvraag.

2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

2.3.1. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

2.3.2. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

2.3.3. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

2.4. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze

omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.5. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij zal worden teruggestuurd naar Soedan waar haar leven in gevaar is. Verzoeker meent dat eerst dient beslist te worden over zijn regularisatieaanvraag.

2.6. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing geenszins inhoudt dat verzoeker wordt teruggestuurd naar Soedan maar wel dat hij wordt overgedragen aan de Nederlandse autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Verzoeker toont met dergelijk summier betoog voorts niet aan dat de Nederlandse autoriteiten zijn asielaanvraag niet correct zullen behandelen. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd: *“Er dient te worden opgemerkt dat Nederland de Conventie van Genève van 1951 heeft ondertekend en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Nederlandse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat betrokkene met betrekking tot de behandeling van zijn asielverzoek meer waarborgen in België dan in Nederland zou genieten. Nederland onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Het feit, dat de asielaanvraag van de betrokkene door de Nederlands instanties werd afgewezen of zijn tijdelijke verblijfsvergunning werd ingetrokken, impliceert niet dat zijn asielaanvraag niet zou zijn behandeld volgens de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Nederland kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat de betrokkene bij overdracht aan Nederland risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zouden zijn met artikel 3 van het EVRM.”* In het administratief dossier is er geen enkel gegeven voorhanden waarover de gemachtigde niet afdoende heeft gemotiveerd en waaruit zou blijken dat Nederland zijn internationale verplichtingen niet zou nakomen. Derhalve kon de verwerende partij op grond van het interstatelijk vertrouwensbeginsel er van uitgaan dat een terugname door Nederland geen risico inhoudt op een schending van artikel 3 EVRM. Verzoeker laat na hiertegen concreet verweer te voeren doch beperkt zich tot de stelling dat hij zal worden teruggestuurd naar Soedan alwaar zijn leven in gevaar is, hetgeen, gelet op de bespreking hoger, geenszins afbreuk kan doen aan de omstandige motivering van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker meent dat de bestreden beslissing ongeldig is omdat hij op 14 januari 2012 een regularisatieaanvraag heeft ingediend in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient vooreerst gesteld dat, zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota met opmerkingen, de regelmatigheid van een bestuurshandeling beoordeeld wordt in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Op het moment van de bestreden beslissing had verzoeker nog geen regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend, zodat het de gemachtigde geenszins ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Voorts dient erop gewezen dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van de thans aangevochten beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr.

109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van een beslissing met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten zou opschorten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

Een schending van de door verzoeker aangehaalde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER